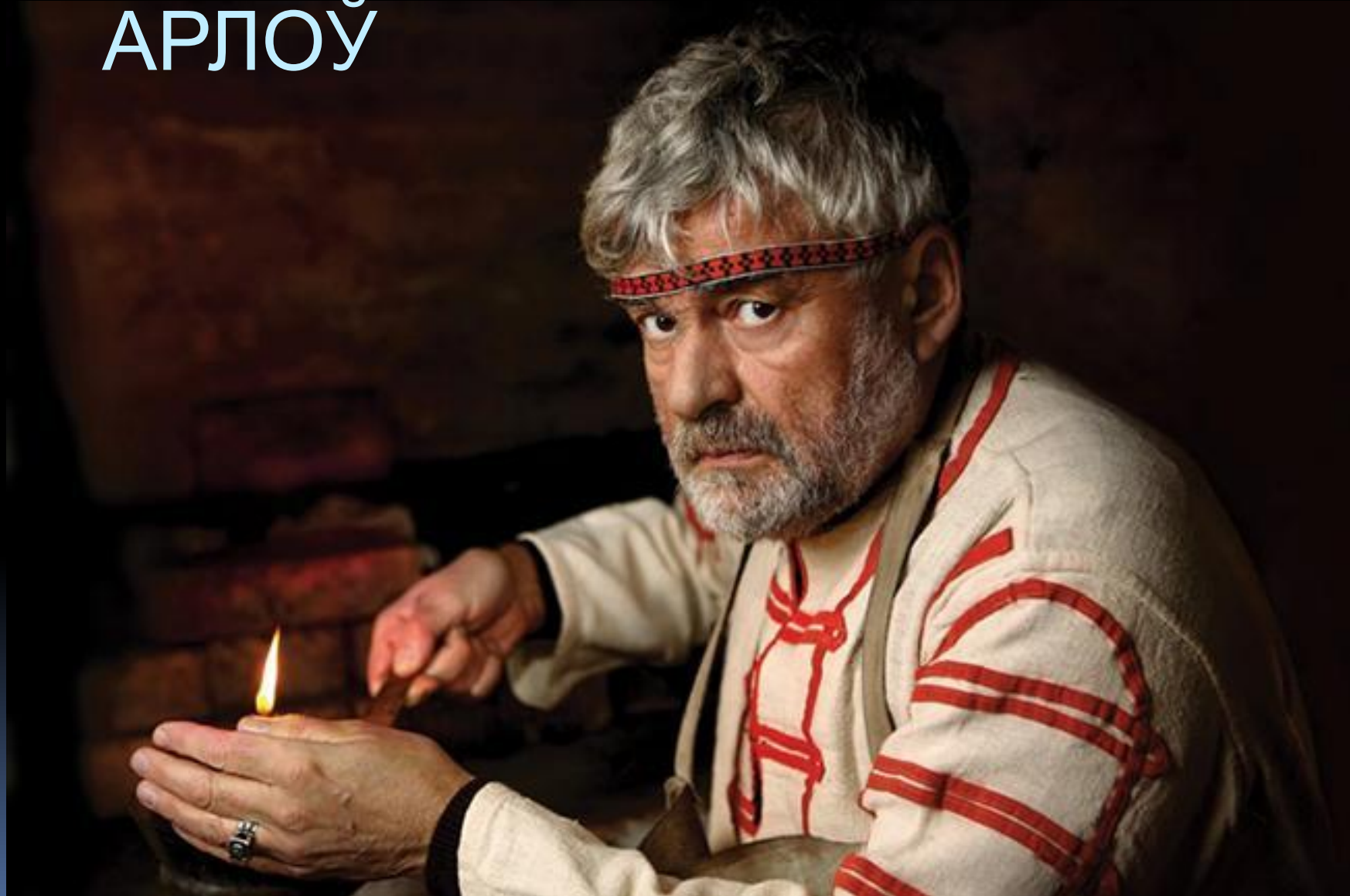

Красавік 2019 г.

«ЧЫТАЧАМ БРЫЛЁЎСКОЙ

БІБЛІЯТЭКІ»

Уладзімір АРЛОЎ

Майм дажым пачае з брылёўскай Сідзіяўскай
зямлі гаварыцца славутымі пераможамі навагах прасява.

Грунвальд 1410.

У. Арыш
21.3.2019

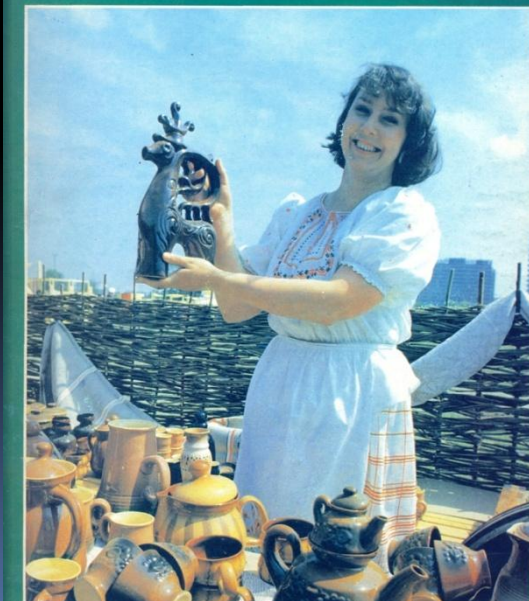
Погляд праз вякі — вачыма
гісторыка, мастака, пісьменніка.

Раніцою 15 ліпеня 1410 года на па-
горках каля вёскі Грунвальд /у пе-
ракладзе — Зелёны Гай/ сустрэліся

сеч
С
вяд

ISSN 0320-7544
беларусь 7
95

чках заместа якой-небудзь
вічкай бязглуздзіцы будзе
«Грунвальдская» або

Майм гарагін ~~варавава~~ татам з Брытэўскай бібліятэкі
 з верав у тое, што ў майм родным Палацку з'явіцца пошты
 нашаму першаму ўважанаму Дзяржаўныя мужы Беларусі
 і тапісаў ілюстра.

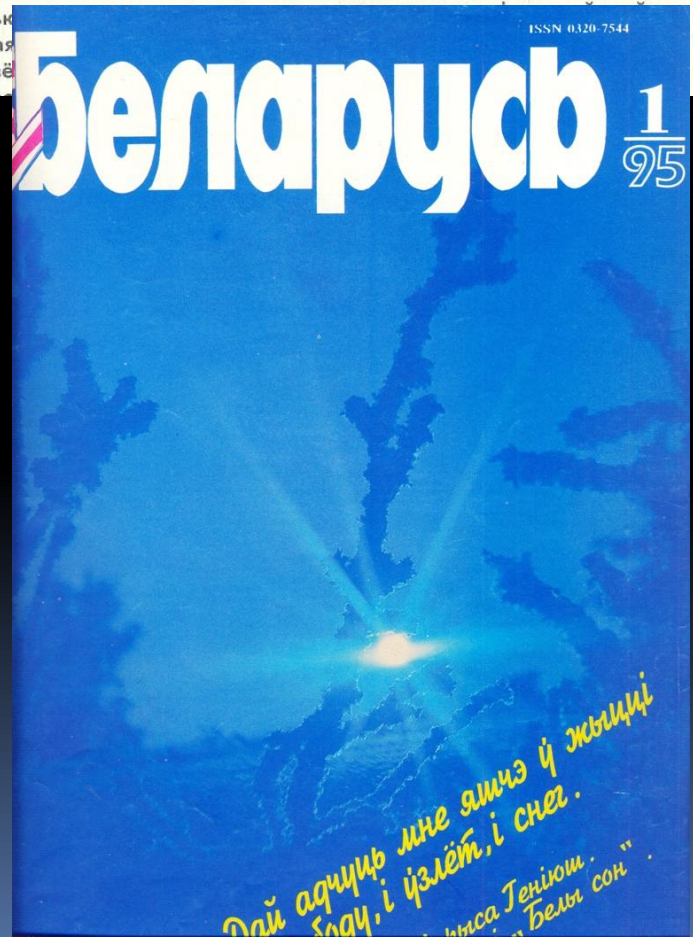
У. Дзякоў
 21.3.2019

РАГВАЛОД

Летапіс называе Палацк ся-
 род гарадоў, дзе сядзелі князі,
 якія прызнавалі старэйшым між

бацьк
 дова
 князё

не здолеў ні ўратавацца сам,
 ні выратаваць сям'і. «І пала-
 нілі Рагвалода,— піша летапі-
 сца — і ўсёму ягоўму і данку

Дай адуць мне яшчэ ў жыцці
 баць, і ўзлёт і снег.
 Тэніюм
 "Белы сон"

Майн дарыін шыагаан,
З брннеўдмай бідліягдэй,
кад ніколі не забываай,
адрывь наш Беларусі рог.

М. Дрыг
21.3.2019

Дзяржаўныя мужы Беларусі

ІЗЯСЛАЎ

Князь быў паганінам, а гэтая рэлігія дазваляла многажонства. Апрача полацкай князёўны, ён меў яшчэ сем ці шэсць жонак і трымаў восемсот наложніц. За неспатольную пажадлівасць Уладзімір заслужыў імя другога Саламона «в женолюбии»: біблейны герой, як вядома, выславіўся і розумам, і нястомнасцю ў плоцкіх уцехах.

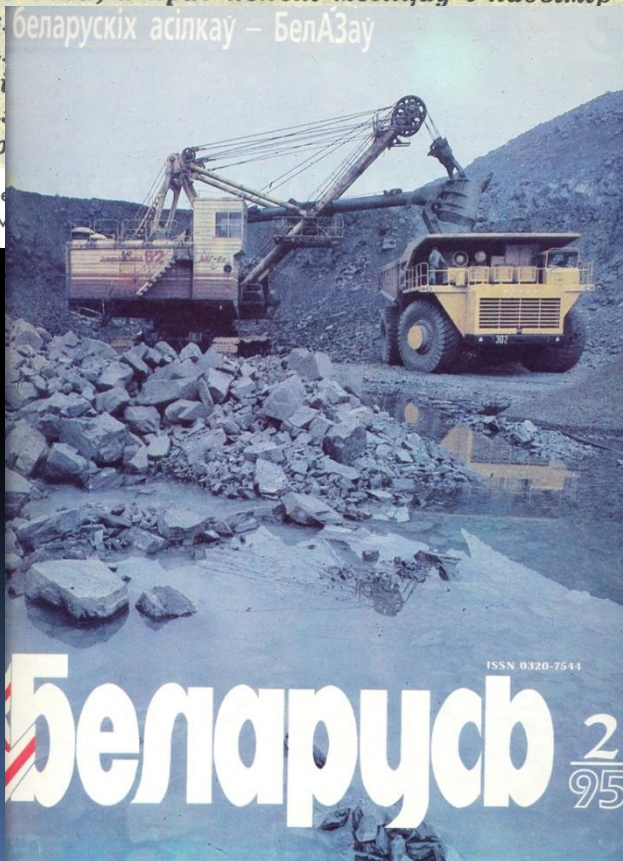
Рагнеда нарадзіла ад Уладзі-

Драма на берагах Палаты адбылася блізу 980 года, а праз колькі месяцаў Уладзімір

Св. беларускіх асілкаў – БелАЗаў

кн.
бл.
на.
Пр

слаўле
юць м
праш

канаўскі летапіс,— тих и кроток, и смирен, и милостив, и любя зело и почитая священнический чин иноческий, и прилежаще прочитанию божественных писаний, и отвращаясь от суетных глумлений, и слезен, и умилен, и долготерпив». Ёсць у гэтым партрэце відавочная ідэалізацыя, але ёсць і звесткі, вартыя даверу.

Ізяслаў — першы з усходне-

ISSN 0320-7544
Беларусь 2/95

Валянціна АКСАК

нах з яўлялася
я, нейкая не-

— так назвалі
ую сумесную
я Тамары Іва
шаю і пакуль
спазіцыі шмат
х, рэдкіх, не
вання ж абра
ачкі сталі сап
а.

ня творы на
республиканскія
ешыялісты не
глядан яе не
ту. Не выяў-

ся. Пакуль што мастачка нават
думкі не дапускае пра тое, каб
расстацца са сваімі творамі. І
яны месціцца ў цеснай аднапа
касёўны Шаўчовых, якія не пе
растаюць спадзяюцца, што іхняе
багацце і на радзіме патрэбнае.
Не на дзяржаву спадзяюцца, а,
хутчэй, на тых, хто ў прыдачу да
вялікіх грошай мае яшчэ і добры
густ, і тонкае адчуванне харак
та, і рупнасць пра творчы набы
так айчыны...

Валянціна АКСАК.
Фота Віктара Жыліна.

ВЖ 21.05.2019

Ціхая малітва в голкаю у руках

ISSN 0320-7541
Беларусь 7
95

ва, і рупнасць пра творчы набы
так айчыны...

Валянціна АКСАК.
Фота Віктара Жыліна.

ВЖ 21.05.2019

Анатоль ВЯРЦІНСКІ

Зорка Венера

Анатоль Вярцінскі

Запіскам Бралеўскай
 Сібіўскай — маёй най-
 лепшай пашаданцы
 21.3.19 Анатоль Вярцінскі

Твая воля — як воля лёсу.
 Ты сустрэла мяне вясной,
 Павяла мяне за сабой,
 Павяла, узвяла да нябёсаў.
 Была лёгкасць такая ў кроках,
 Мае рухі такімі былі,
 Што не знаў я: іду па аблоках
 Ці імкліва лячу па зямлі.
 Мне шчаслівая зорка мігала,
 Хітравата падмігвала мне...
 А затым ты мяне звярнула,
 Ты звяла на зямлю па вясне.
 Пазбаўляла крылаў шырокіх:
 «Хопіць, мілы, лунаць ў аблоках.
 Паходзі па зямных шляхах,
 Паходзі па ўласных нагах».
 І пайшоў я з надзей і страхам
 Тым зямным,
 тым цяжкім шляхам.

Мне нялёгка ісці было,
 Я ў адчай змурыў чало.
 Сустракаліся лужыны, смецце,
 Былі ўхабіны і карчы.
 Мне хацелася уцячы,
 Мне хацелася часам смерці.

Дзень
паэзіі
1983

Новыя
вершы

Пра паэтаў
і паэзію

З літаратурнай
спадчыны

Па дарозе
на Парнас

Новыя вершы

Анатоль
ВЯРЦІНСКІ

сарадэнае в-
тамме - ёралей
сім павязанч,
Анатоль Вярцінскі,
21.03.19-

Паездка на радзіму
з самадзейным студэнцкім
тэатрам «Жывое слова»

А. А. Калядзе

Выбраў харошую гадзіну —
вясна дыхнула з усіх бакоў, —
і еду да сябе на радзіму,
да лепяльчап, да землякоў.
На душы ў мяне вяснова.
І яшчэ ад таго мне святлей,
што побач — гурт маладых людзей,
цэлы тэатр «Жывое слова».
Усё сунала як пельга лепей —
прадвесце, дарога на родны Ленель
і тое, што весела так шуміць...
Нямарна завёмся «Словам жывым».
Ні болей ні меней: жывое слова.
Слова інакшым не можа быць.
Іначай што яно можа зрабіць?
Іначай не верне яно, а палова.
А слова павінна быць,
як насенне,
якое сеем у дзень вясенні,
слова павінна прарастаць,
даваць усходы,

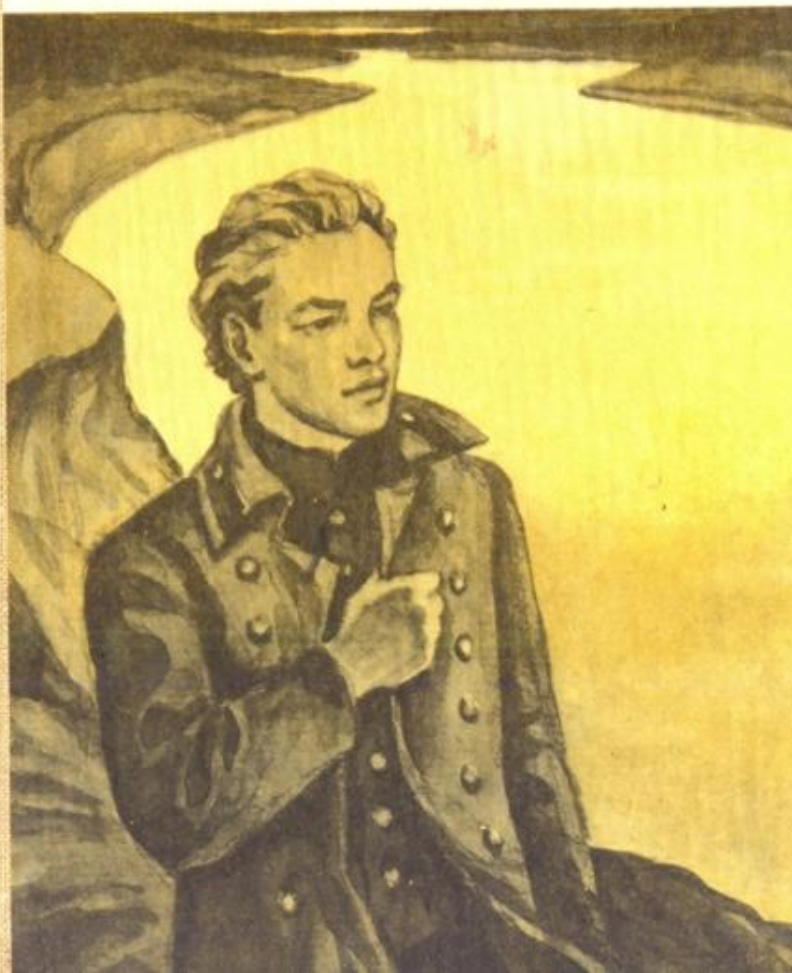
рупець,

красаваць.

Жывое слова — увасабленне
любаві жывой, жывога сумлення.

ВЕЦЕР З ВОЛГІ

Славагоднаму 20 годзям
 Брэсцкаму габліяцэ —
 Наблежнаму мажорнаму
 А. Вярцінскі
 21.03.1971

ЛЕНІНСКІ СМЕХ

Ішла рэвалюцыя —
 левай, левай!
 Змагаліся не на жыццё,
 на смерць.

Змагаўся Ленін.
 І ўсміхаўся Ленін,
 Служыў рэвалюцыі
 ленінскі смех.

Была рэвалюцыя.
 Яе змяніла
 Пара разрух,
 завірух,
 галадух.

Розныя «контра» гразілі магілай,
 Ды не здаваўся
 ленінскі дух.

Ленін заставаўся Леніным —
 І грозным караючым мячом,
 І рэвалюцыі добрым геніем,
 Яе душой,
 яе Ільічом.

Ленінскі геній ведаў даўно:
 Рэвалюцыя робіць дабро,
 а не зло.

Дабро рэвалюцыю параджае,
 Рэвалюцыя дабро сцвярджае.
 Дабру не да твару змрочныя шоры.
 Яму падавай марш мажорны,
 Сонечны май ды светлую мару —
 Усмешка дабру больш да твару.
 Усмешкаю той і быў надзелены
 Ільіч — носьбіт народнай надзеі,
 Тым гумарком,

што з народных глыбінь.

Леанід ДАЙНЕКА

Дзень
паэзіі
1983

Новыя
вершы

Пра паэтаў
і паэзію

З літаратурнай
спадчыны

Па дарозе
на Парнас

Новыя вершы

Леанід
ДАЙНЕКА

Чытачам
Брылёўскай
бібліятэкі
ад усеі душы

Не чуеце роднага гому?
Не кліча сцежка дадому
У светлыя ветлыя ранкі?
Пішыце на эсперанта.
Не помніце бор вячысты?
Мілей, чым блакіт наш чысты,
Нябёсаў заморскіх транты?
Пішыце на эсперанта.
І спадчынаю вам будзе
Не дождж, што прыроду будзіць
І зерне сее глыбока,
А толькі цень ад аблокаў.

Дайнека
21/03/1983

Лявоніяда

Позна нас перавыхоўваць,
Позна горла перакоўваць.
Мы спяваем так, як можам,
Песняй белы свет трывожым.

Я застануся Лявонам,
У сваю зямлю ўлюбёным,
Хоць хваліце вы, хоць лайце,
Хоць на гуслі мне шурыляйце
Золата з усіх шкатулак —
Толькі там душы прытулак,
Дзе чакаюць, і працуюць,
І «Лявоніху» танцуюць.

109

Зорка Венера

Леонід Дайнека

Дарамі
цят за м
брови і скарі
бібліятакі
од усіх
душ!

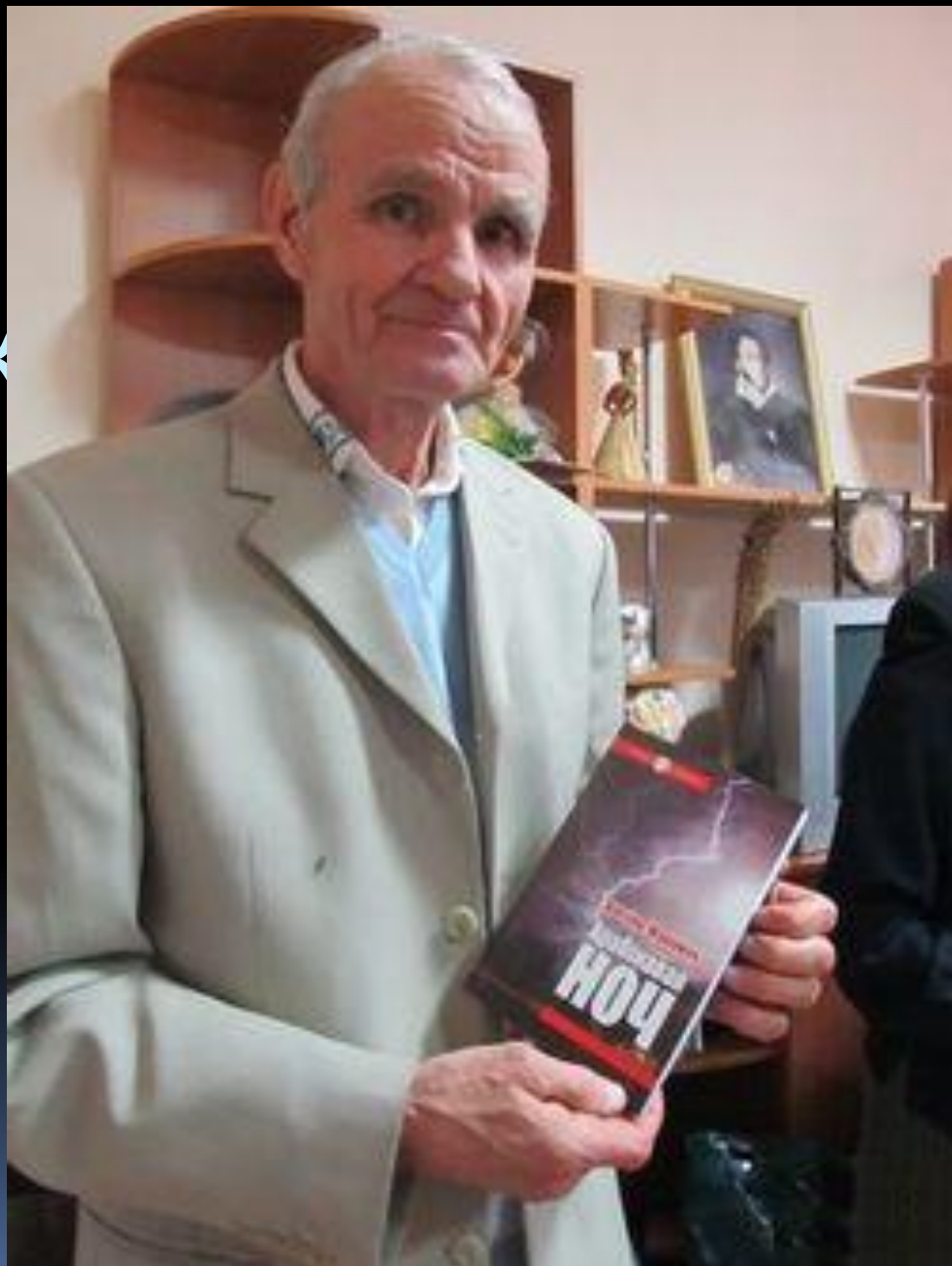
Шум зімовай пурі.
Холад рэк ледзяны.
Бялюць снягі,
Як дзіцячыя сны.

Ты каханне жыве
цвіце, як цвіло.
Як сказаць мне табе
Пра каханне сваё?

Як знайсці той маяк,
Той агонь залаты,
Калі ты — гэта я,
Калі я — гэта ты?

Д. Дайнека
21/3/1944

Васіль

Ж

Беларусь
1983

Дзень паэзіі 1983

Новыя
вершы

Пра паэтаў
і паэзію

З літаратурнай
спадчыны

Па дарозе
на Парнас

Новыя вершы

Васіль
ЖУКОВІЧ

Шалю вам зытакам
Брылёўскай бібліятэцы
зому радаснага пошты!

Няхай мяне пяшчырасць абміне...
З маленства я знаёміўся з Купалам,
ды не адразу ў вочы мне запала
святло: «Я не для вас, паны, о не!»

Васіль
Жуковіч

Я не дзівуюся, што і пазней,
калі яго завучваў я з запалам,
у сэрца мне чамусьці не запала
струна: «Я не для вас, паны, о не!»

Мінулае не ў моры, не па дне...
Пажыў, пабачыў свету я нямала,—
і ў сэрца мне ударыў мой Купала
агнём: «Я не для вас, паны, о не!»

Паэзія — не ў вузенькім акне,
свет харашэе пчырасцю Купалы,
няпешчаная песня не прапала —
жыве: «Я не для вас, паны, о не!»

Зялёны Луг Мінска

Мясціна дзіўнае красы,
глыбока я ў цябе ўлюбёны.
Глядзяць жылыя карпусы
у свет, да нітачкі зялёны.
І я гляджу. Хай дзень і ноч

Васіль ЗУЁНАК

Зорка Венера

Васіль Зуёнак

Зборка
Брытэўскай бібліятэкі,
сонца і вясны!

* * *

Васіль Зуёнак
21.10.2019.

Ноч весняю мембраную трымціць,
Пад небам —

толькі ты і толькі я...

Ды ў лазняку надрэчным,

у трысці,

Трывожна б'еца песня салаўя...

Чаму,

чаму так лічыцца ў людзей,

Нібыта шчасцю ён — найпершы брат,

А песня ж салаўіная —

з надзей,

І шчасця ў салаўя —

зусім не шмат...

Сакрэт пазнаў я!

І аберагу —

Як ён —

тваё каханне і красу.

Цяпер я ўсё,

усё як ёсць

магу —

Я песню салаўіную пясу.

ВЕЦЕР З ВОЛГІ

Васіль Зуёнак
21.11.2019.

Васіль Зуёнак

«АПАСІЯНАТА»

Успамін за мяжой

Ноччу шэра і зябка
Пад вокнамі ходзіць імжа.
Сны, падкурчыўшы лапкі,
На халоднай падушцы ляжаць.

Перамеран пакоік:
Кожны крок — да Радзімы вярста...
...Мама грае...

Такое —
Не стрымаюць армады застаў.

Мама грае...
Як птушкі,
Дні маленства ляцяць з небыцця.
Мама грае...

Істужкай
Заружовеў на ўсходзе прасцяг.

Мама грае...
Ахове
Хай соладка сняцца чыны.
Мама грае...

Бетховен
Да сонца
выводзіць чаўны.

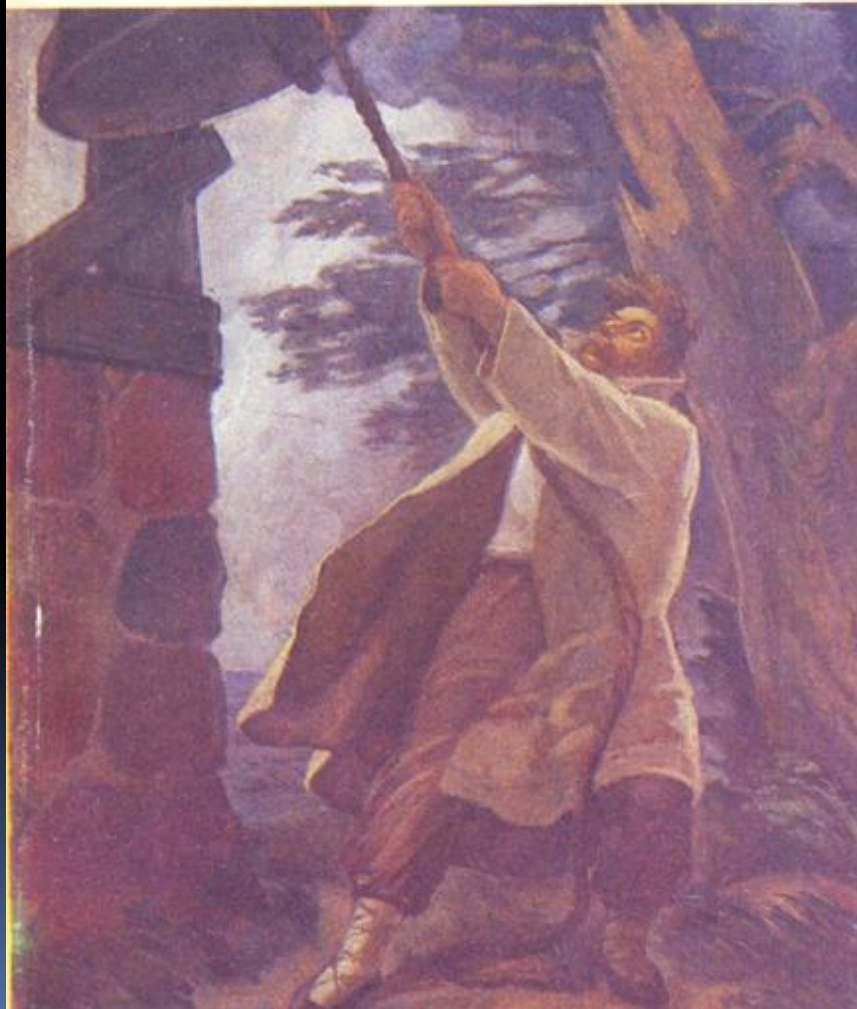
Расступаецца морак.
«Хутка стрэнемся, родныя, зноў...»
Хутка зведае вораг
Гэту сілу —

ночы без сноў!

Не арлом двухгаловым
Узнята на крылах зара!

Маладосінь

10-93

наэзія

Зьбітагам
Брылёўскай бібліятэкі —
на добрае сяброўства
з роднымі беларускімі
словамі,

Васіль
ЗУЕНАК

Васіль Зуёнак

21.11.2019.

Па-беларуску

Дагэтуль носім той ганебны комплекс,
Гняце непаўнацэннасці сіндром:
Маскоўскі градус і разліў маскоўскі —
Ад космасу да нарыхтоўкі дроў...

Не з Белай вежы, а з Крамлёўскай вежы
Глядзец на свет прывучаныя мы.
Трымаемса адно маскоўскіх сцежак,
А ад сваіх бяжым, як ад чумы.

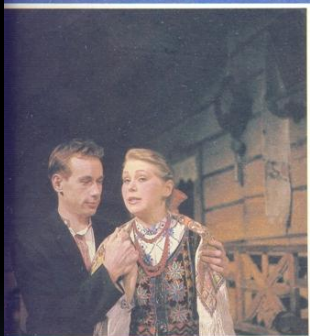
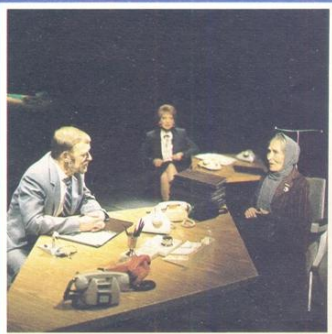
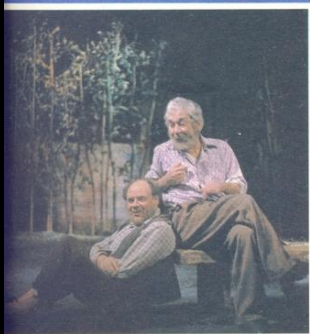
Блукаем па гісторыі няўцямна:
Ліцвіны, зрэшты, мы ці маскалі?
І плачам: ці не іншапланецяне
Падладзілі нам смехам Віскулі?..

Нібы з Масквою, з вёскаю пушчанскай
Аднойчы сам Нью-Йорк загаварыў,
І нам на галаву, як на няшчасце,
Упалі незалежнасці дары...

Што з ёй рабіць нам на дарозе коўзкай,
Дзе мусіш сам апірышча шукаць?

Беларусь 6/95

ISSN 0320-7544

ТЕАТРУ
ЯНКІ 75
КУПАЛЫ

ПРАЗДНІЦА

Васіль
Зуёнак

*Затакамі
Брэсцкім бібліятэкарам,
паэтам,
Васілі Зуёнак*

УСЕ

Хоць турбуюцца самазванцы: дымяць,
Кнот за кнотам — дымяць,
фасонячы, —
Паграбуюцца прагуберанцы,
Што з грудзей выбухаюць сонечных.

Толькі той, хто згарае светачам,
Сам сабою — без партуліку,
Адгукнецца на сцэжках вечнасці
Беларусі, святой і вялікай.

«Ё»-МАЁ

*Анатолі Кудрайчу,
галоўнаму рэдактару «Нёмана», —
з нагоды 50-годдзя часопіса*

Гаварылі так, як пісалі,
Прамаўлялі прыціснута: «Нёман», —
І глыбінна-пляскотныя хвалі
Разбіваліся плоска і нема.

У штабах ахоўна-галоўных
Так на картах «отобразілі»...

Ой ты, Нёман, чаму ж ты не поўны
Без тых кропелек дзвюх — слязінак?..

«Ё» ці «ё»?.. Беларускі характар...
Пахадзіў па замежжы ў заробкі...
«Ё-маё!» — прамовіў рэдактар, —
і над «ё» паставілі кропкі.

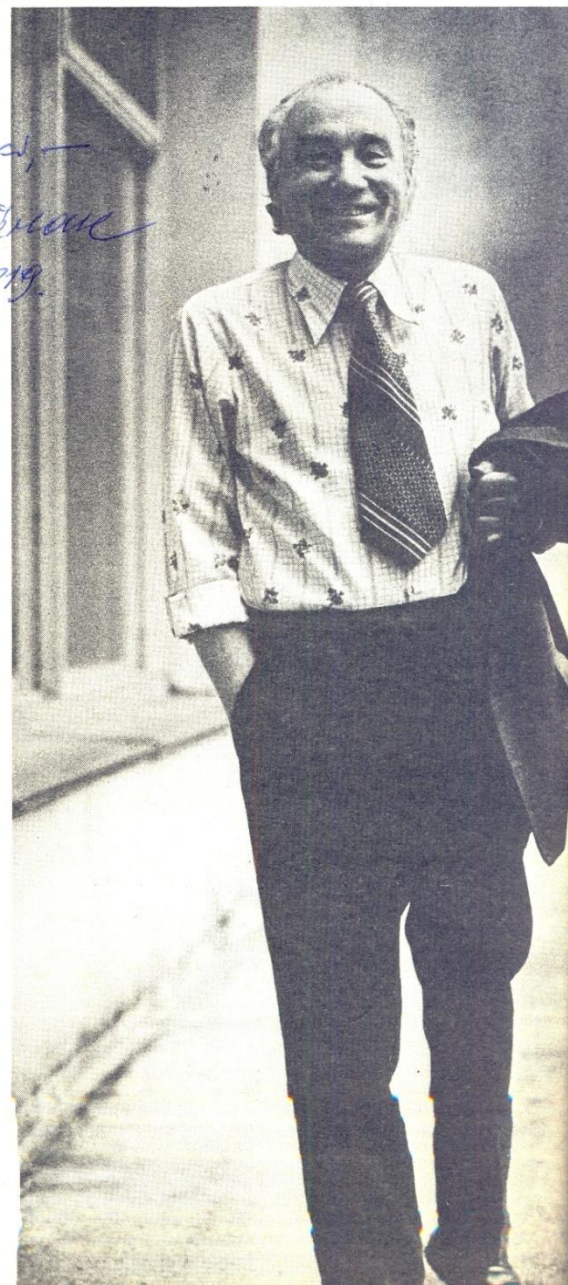
І ўздыхнуў на ўсе грудзі «Нёман»,
Пакруглеў басавіта ў гучанні...
Ну а мы — маўчым пакрыёма:
«Ё» — не гэтка ўжо крок адчайны.

Во ўжо «Нёман» цячэ ля дому
І каму ён «рече» — невядома:
Хто жыве ў нас, а мовы не знае,
Ці хто роднай сваёй пагарджае?..

І калі ўжо здамашніўся «Нёман»,
Не бяжыць за мяжу ў прыгруску —
«Ё-маё!» — дык а раптам ён дома
Загаворыць па-беларуску?!

Жывём ды «ўсё наадварот»,
Мяняем карту генную,
І хутка кружэлы ідыёт
Пачне лачыцца геніем...

Віктар КАЗЬКО

Виктор
Козько

ВИСОКОСНЫЙ
ГОД

МИНСК
ИЗДАТЕЛЬСТВО «МАСТАЦКАЯ ЛИТАРАТУРА»
1974

Учитаем
Библиотечки, 2019 года
все кооперативы, накупы

21.11.2019 В. Козько

Бібліятэка
школьніка

Віктар Казько

Суд у Слабадзе

Бібліятэка
школьніка

Віктар Казько

Суд у Слабадзе

Аповесць

*Матэкам Брэстэцкай
Бібліятэцы - Рада
нашадаць вам вартых час
Кніжка Д.ІІІ 2019г
Віктар*

1040

ПОСЛЕДОВАТЕЛЬНАЯ ЦЕНЗУРА
Могилевской обл.

Мінск
«Мастацкая літаратура»
2007

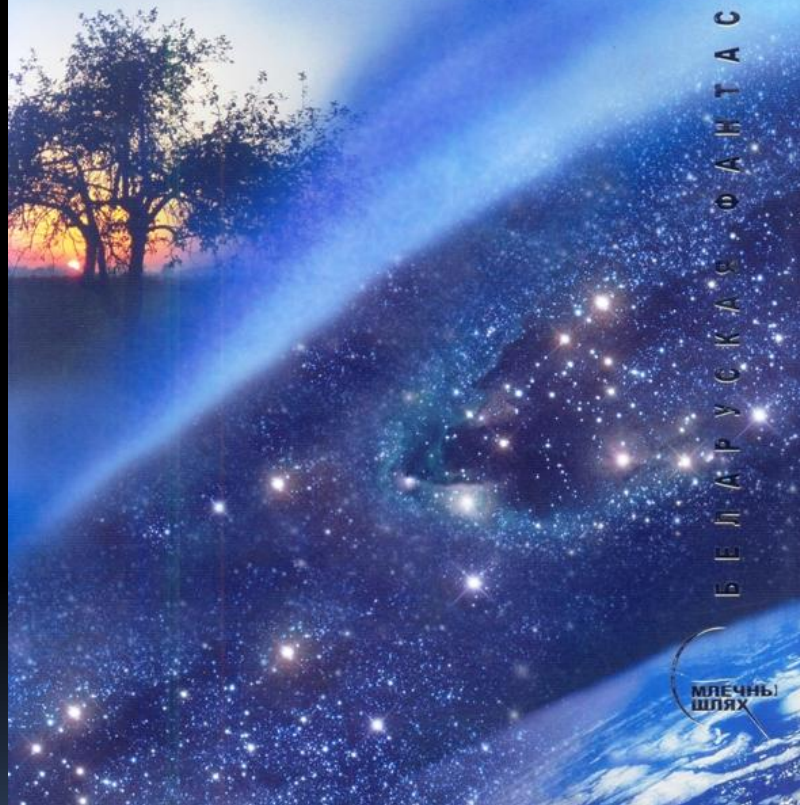
24/06ЕУ/7
КРЧ
-22

Андрэй ФЕДАРЭНКА

У ЗЕНИЦЕ — АНТАРЭС

БЕЛАРУСКАЯ ФАНТАСТЫКА

*Учытачам
Брытэйўскай бібліятэцы
ад аўтара!
Ан. Фед.
21.03.2019г.*

Андрэй Федарэнка

Срэбны свечнік

Ціхай восенню 189... года ў фальварку аднаго з паўднёвых паветаў Беларусі паміраў ад невылечнай хваробы трыццацідвухгадовы шляхціц Ладзімер Козыр.

Ужо не было ніякіх спадзяванняў, нават лекі на століку не стаялі. Доктары, якіх ён ненавідзеў і якім забараніў тут з'яўляцца, знайшлі ў яго рак мозга. Ён не верыў ніводнаму іхняму слову. Сцішаны, безуладны і лёгкі, ён ляжаў у вузкім пакойчыку з акном на лес. Праз шчыльную гардзіну сачылася роўнае матавае святло, а што там было за акном — празрысты грыбны туман, падсвечаны вячэрнім сонейкам, з лятаючымі павуцінамі, з трымценнем на ветрыку бронзавых асіні і жоўтых бяроз, ці не туман гэта быў зусім, а салодкі дым гарэлых куч картаплішча, і, увогуле, сонца ніякага не было, а проста адкідваліся на гардзіну водбліскі ад гэтых вогнішчаў-картаплішчаў,— ён не ведаў.

Смерць у пакутах здавалася яму цяпер за літасць Божую. У яго не балела нічога. Учора ён кідаўся з ложка, хапаў нож, відэлец, каб спаласаваць, закалоць сябе, кусаў сябе за рукі. А сёння ён не мог нават руку адарваць ад коўдры. Учора ён хоць жыў нянавісна да ўрачоў, увогуле да людзей, да маладой здаровай жонкі, а сёння і нянавісна знікла. Яму заставаўся толькі ліпкі жаж. Божа, і гэта пасля ўсяго, што ён выцерпеў! Ужо ж ён прасіў у Цябе не жыцця, не папраўкі, а толькі лягчэйшага адыходу ў смерць! Каб падрыхтавацца, каб правесці гэты апошні свой дзень у бяспмяцтве, каб адпачыць ад усяго недзе паміж жыццём і смерцю... Але, калі Козыр запліошчваў вочы, была толькі смерць; калі глядзеў, заходзячыся ад жаху,— было вакол толькі жыццё. І восеньскі позні камар лятаў, звінеў, і гардзіна ўнізе варушылася ад ветру, і жоўтая падлога, і белая столь, і срэбны свечнік, што забылі прыбраць з ягоных вачэй.

Козыр слабеў, пачаліся цёмныя правалы.

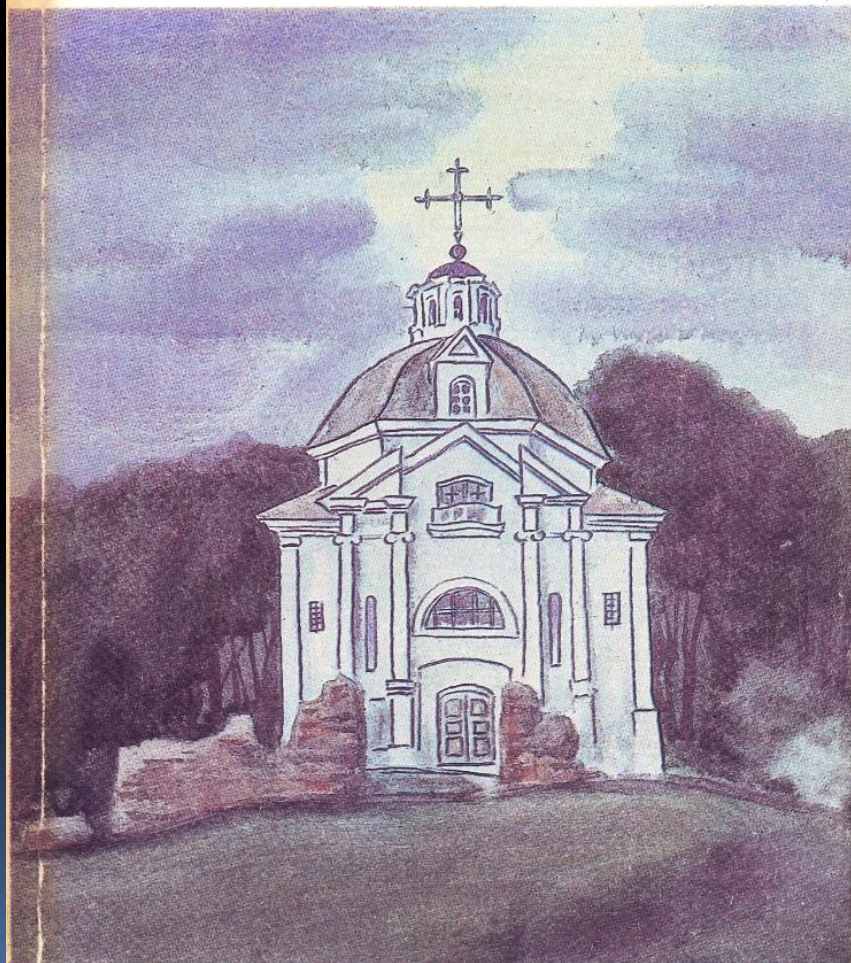
— Божа, ці чорт, ці хто... памажыце!...— прашаптаў ён дзікім голасам у пусты куток.

Але й гэта было пачута. Адразу ж рыпнулі дзверы і паказалася жонка. Козыр жаласна застагнаў. Яна падбегла.

ISSN 0131—2308

Маладосінь

9*94

проза

*Землякам
Брыляўскай
Бібісінці
ад А.Ф.!*
21.03.2019г.

Андрэй
ФЕДАРЭНКА

ЛАНЦУГ

Аповесць

Ахвяруецца Аліне Анаольеўне
МАРКОУСКАЙ

I

Было лета, каля дзесяці гадзін раніцы, а ў кабінце хірурга 14-й Мінскай клінічнай бальніцы Стэльмаха гарэла святло — на дварэ з самай ночы сеяўся цёмны, халодны дождж... Кабінет знаходзіўся на першым паверсе старога, з тоўстымі сценамі і маленькімі, нізкімі вокнамі будынка, таму добра было чуць, як вада патокам бяжыць па асфальтавай дарожцы і сцякае ў люк пад акном. Па шыбах паўзлі звілістыя кроплі, у адчыненую фортку з двара залятала халодная імжа, і, здавалася, нават старыя клёны ў бальнічным дворыку, на які глядзела адзінае акно кабінета, неак пагорбіліся, апусцілі пад гэтай няспынай макрэчай

Мал. У. Серыганова.

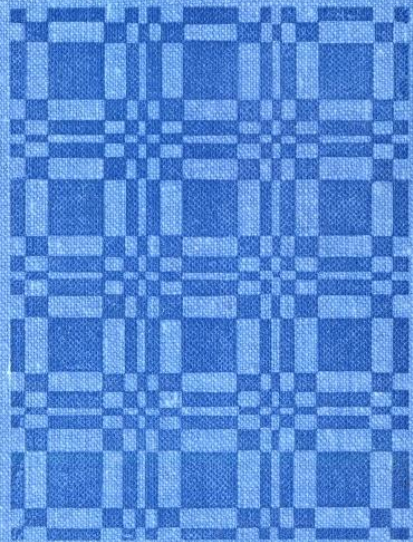
Кастусь ЦВІРКА

Бел 2
42

БІБЛІЯТЭНА БЕЛАРУСКОЙ ПАЭЗІІ

КАСТУСЬ
ЦВІРКА

* * *
Адеюць мае
каганавічча
Верца
Міхалюк
21.03.19

На той зямлі, дзе ў зорны час
Пакінуты маленства вёслы,
Каторы год без нас, без нас
Па колкіх броўках

ходзяць вёсны.

У вольных вольхах зноў і зноў
Цвітуць ясныкі і таўкачыкі.
За табунамі туманоў
У асацэ нясуцца качкі.

Мы —

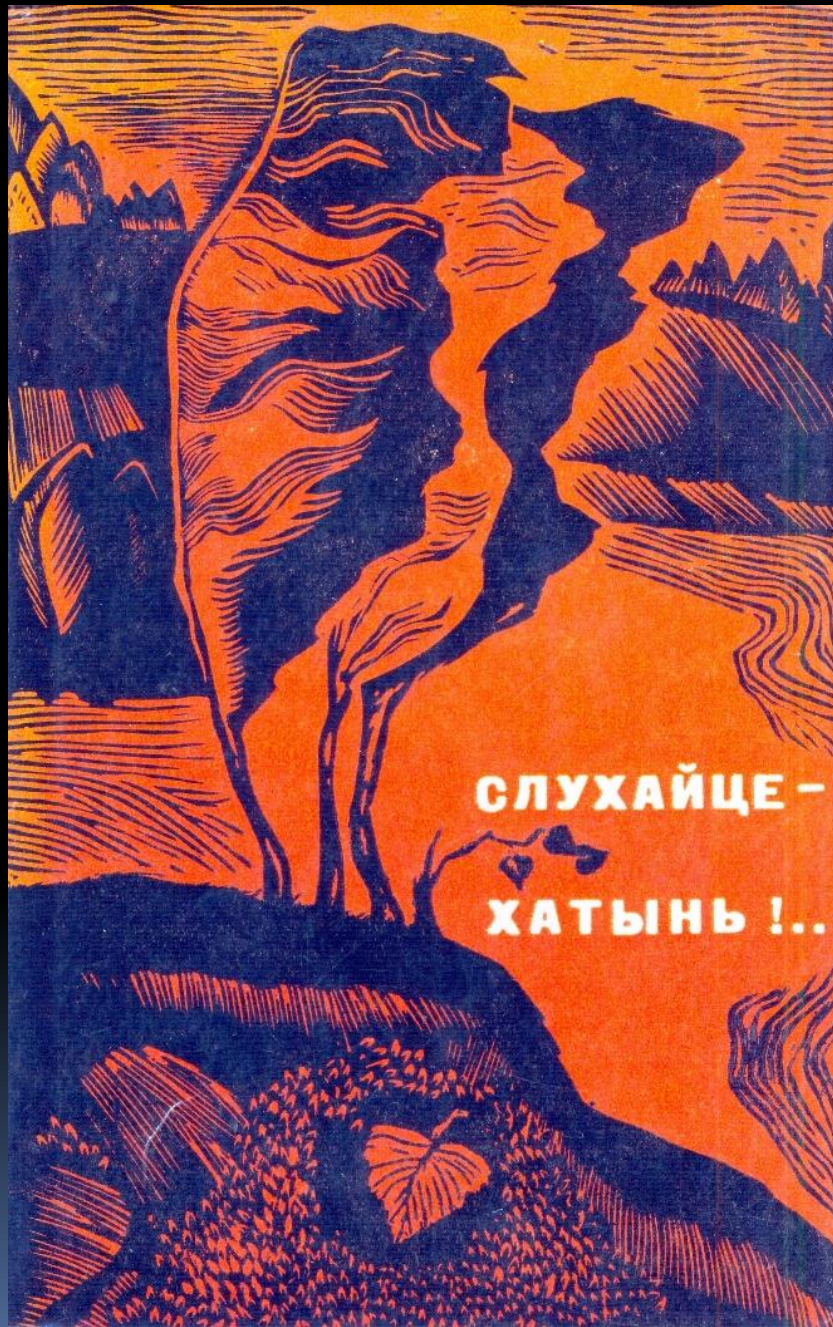
ці даруюць нам палі? —
Зрасліся з горадам, як з ценем,
І часта — парасткі зямлі —
Не тое робім, што хацелі б.

Ды помніць сэрца плыт і плуг,
Высокі жнівень, свет пясчаны...
Сячы ж аб дом —

на шклу, на тлу —

Вясновы лівень ачышчальны!

1962

СЛУХАЙЦЕ -

ХАТЫНЬ !...

БАЛАДА
ПРА ХАТЫНЬ

Кастусь
Цвірка

Была на Зямлі (у Лагойскім раёне,
на Беларусі)
вёска хат сасновых — Хатынь.
Там гуляла ў вокнах сінь,
на сонцы грэліся гладышы і слоікі,
сушыў іх на сонцы тын.
Там поле вясной аралі,
жытам і лёнам зямлю засявалі,
Там песні свае (такіх нідзе не пачуеш!)
на Купалле і на дажынках спявалі.

286

БАЛЛАДА
О ХАТЫНИ

Врыніўска
2004 г.
Кастусь
Цвірка

21.03.19 Кастусь
Была на Земле (в Логойском районе,
на Беларусі)
деревня хатенок сосновых — Хатынь.
Там гуляла в оконцах сінь,
грелись на солнце гладыши и горлачики,
сушил их на солнце тын.
Там поле весной пахали,
житом и льном его засевали,
Там песни (таких не услышишь нигде)
на Купалу и на дожинки певали.

СЭРЦАМ ТАБЕ ПРЫСЯГАЮ

ВЕРШЫ ПРА КАМСАМОЛ,
ЯГО ВЕРНАСЦЬ
СЛАЎНЫМ ТРАДЫЦЫЯМ
САВЕЦКАГА НАРОДА

КАСТУСЬ ЦВІРКА

Такія сэрцы ў нас

Такія, мусіць, косці ў нас —
Нам у пуху не спіцца,
Такія, мусіць, ногі ў нас —
Нідзе нам не сядзіцца,
Такія, мусіць, рукі ў нас —
Ніяк ім не стаміцца.

Ім трэба муляцца, касцям,
У цягніку на дошках,
Ім трэба пыльны стэп, нагам,
Змяраць ушыр і ўдоўжкі,
Ім трэба лёд прабіць, рукам,
Скалу здрабіць на крошкі.

Хай проста ў вочы дождж і гром —
Не змусіш нас згінацца,
Хай раптам цела зморыць сном —
Не будзем мы хістацца,
Хай заінее нават лом —
Мы не расшчэпім пальцаў.

Такія, мусіць, рукі ў нас,
Такія, мусіць, ногі ў нас,
Такія, мусіць, косці ў нас,
Такія сэрцы ў нас!

1959

Маймагам Брэсцкім —
смай віднаўтэмі —
Кастусь Цвірка
21.03.1971.

І дні,
І гады пралылі.
І вось я
Вярнуўся дадому.
Ізноў мы з табою пайшлі
На ўзгорак,
Да соснаў знаёмых.
Цяпло
Тваіх рук адчувай,
Зарой
Твае вусны гарэлі.
Я ціха,
Плшчотна сказаў:
— Суніцы,
Суніцы паспелі!..

Братку
Дідэра Тэа
Часова
21.03.2019г

Кастусь Цвірка

Я ПРЫЙШОЎ ДА ВАС...

Я прыйшоў да вас, каб сказаць,
Што за горадам ноч, як дзень:
Каля рэчак вербы не спяць,
Ясны месля стаіць у вадзе.

Там, ля сцежкі
Май шугае пр
Там дзве парты
У някошаных

Я прыйшоў да
Што не раз м
Хоць любоў н
Паўтарыцца л

Хай прымоўк
Хай замерла
Цёплым крыл
Расцвітаюць

Я прыйшоў да
Што няма на
Будзе вечно
Залатое кола

Брылёўская сельская бібліятэка Магілёўскага раёна Беларусь

- Красавік 2019 г.
-